

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ДВНЗ "ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ І.Я. ГОРБАЧЕВСЬКОГО МОЗ УКРАЇНИ"

MINISTRY OF HEALTH OF UKRAINE
I. HORBACHEVSKY TERNOPIL STATE
MEDICAL UNIVERSITY

XXIII МІЖНАРОДНИЙ МЕДИЧНИЙ КОНГРЕС СТУДЕНТІВ ТА МОЛОДИХ ВЧЕНИХ

THE 23d INTERNATIONAL
MEDICAL CONGRESS OF STUDENTS AND YOUNG SCIENTISTS

15-17 КВІТНЯ 2019
APRIL 15-17, 2019

ТЕРНОПІЛЬ
УКРМЕДКНИГА

що зумовлена безпосередньо лікарською діяльністю. Сучасні досягнення в галузі ендouroлогії сприяли розвитку нових малоінвазивних методів лікування, в тому числі і при звуженнях сечівника різного генезу.

Мета: провести аналіз результатів внутрішньооптичної уретротомії у хворих зі стриктурою уретри.

Матеріали дослідження: було досліджено 54 чоловіків віком від 37 до 56 років, зі стриктурами, протяжністю від 3 до 12 мм, що проліковані внутрішньооптичною уретротомією.

Результати дослідження: терміни спостереження пацієнтів після оперативного лікування варіювали від 4 до 24 міс. Рецидив стриктури сечівника після внутрішньооптичної уретротомії, у пацієнтів з протяжністю стриктури до 5 мм виник у 7,8% пацієнтів. У пацієнтів з протяжністю 5-10 мм - у 47% пацієнтів. У пацієнтів з протяжністю 10 мм і більше рецидив виник у 86% хворих. Протяжність стриктури, після рецидиву, збільшувалася до 6 мм. Основними факторами ризику рецидиву стриктури сечівника визначені: локалізація стриктури сечівника в пенальному і бульбомембранозному відділах, протяжність стриктури сечівника більше 1 см, важкий ступінь звуження сечівника і виконання операції більш двох разів.

Висновок: аналіз найближчих і віддалених результатів внутрішньої оптичної уретротомії показує, що даний метод при звуженні сечівника різного генезу є малотравматичним, економічно обґрунтованим та високоефективним при лікуванні звужень сечівника невеликої (до 10 мм) протяжності і може служити альтернативою відкритим оперативним втручанням.

Лещук Ірина, Долгов Владислав, Меженська Катерина, Попенко Сергій, Галушка Олександра

ВЕДЕННЯ ХВОРИХ З ТРАВМОЮ ПІДШЛУНКОВОЇ ЗАЛОЗИ В ХІРУРГІЧНОМУ СТАЦІОНАРІ

Кафедра хірургії №2

Наукові керівники: д-р мед. наук, проф. С.М. Тесленко,

д-р мед. наук, проф. Н.М. Гончарова

Харківський національний медичний університет

м. Харків, Україна

Актуальність. Травма підшлункової залози (ПЗ) зустрічається менш ніж у 10% пацієнтів з травмою живота (ТЖ), все ж проблеми її діагностики та лікування зумовлюють складність ведення таких хворих та летальність приблизно 50%.

Мета дослідження – поліпшення результатів діагностики та лікування уражень ПЗ.

Матеріали та методи. Ретроспективно проаналізовано результати лікування 64 хворих з травмою ПЗ. Чоловіків – 39 (60,9%), жінок – 25 (39,1%). Середній вік – 37,5 років. Ізольовані ураження ПЗ спостерігались у – 22 (34,4%), ушкодження ПЗ та інших органів черевної порожнини (ЧП) – 20 (31,3%), в поєднанні з травмами інших органів – 22 (31,3%) хворих. Усім проведено стандартні лабораторні дослідження, визначення об'єму крововтрати,

активність амілази крові та сечі, рідини з ЧП, рентгенологічне дослідження, УЗД, КТ. Лапароскопія – за показаннями.

Результати дослідження. При госпіталізації визначався біль (у 100%), для хворих з ізольованим ураженням ПЗ – переважно оперізуючий, зі «світлим проміжком». Визначався м'язовий дефанс у 51,6% хворих. Підвищення рівня амілази свідчило про гострий панкреатит. Найбільшу діагностичну цінність серед методів має УЗД (90%), менш доступна – КТ, найінформативніша – лапароскопія. Тактика лікування визначалась характером, об'ємом ураження ПЗ та станом пацієнта. Проводили лапаротомію, ревізію ЧП. 20 (31,3%) хворим провели ушивання рани ПЗ вузловими швами та фіксацією чепцем, 23 (35,9%) – резекцію ураженої тканини ПЗ та ушивання кукси протоки за Шалімовим у поєднанні із спленектомією, 10 (15,6%) – тампонаду рани ПЗ чепцем та дренування чепцевої сумки. Летальність: від профузної кровотечі – 1,56%, від гнійно-септичних ускладнень у післяопераційний період – 3,1%.

Висновки. Методи лабораторної та інструментальної діагностики, на фоні варіативності клінічних проявів, приєднання симптомів шоку, поліганних уражень, при ТЖ, є провідними для верифікації діагнозу травми ПЗ, уточнення масштабності травми, що необхідно для вибору оптимальної хірургічної тактики.

Лесна Аліна

ХІРУРГІЧНА ТАКТИКА ПРИ УСКЛАДНЕНИХ ФОРМАХ ДИВЕРТИКУЛЯРНОЇ ХВОРОБИ ТОВСТОЇ КИШКИ

Кафедра хірургії № 2

Науковий керівник: канд. мед. наук, асист. В.В. Лесний

Харківський національний медичний університет

м. Харків, Україна

Актуальність. При ускладнених формах дивертикулярної хвороби товстої кишки (ДХТК) частота розвитку внутрішньочеревного абсцесу, перитоніту становить 3,5-4 випадків на 100 тисяч осіб на рік, товстокишкові кровотечі розвиваються у 15% пацієнтів старше 65 років. Протягом 1 року від ускладнень ДХТК помирають 9,8% хворих [Humes D.J., 2015].

Мета. Проаналізувати сучасну хірургічну тактику лікування ДХТК.

Матеріали та методи. Проведений ретроспективний аналіз історій хвороб 12 хворих госпіталізованих в ургентному порядку зі скаргами на біль у лівій здухвинній ділянці, закреп, фебрильну температуру тіла. За даними методів візуалізації виявлено: при ультразвуковому дослідженні потовщення стінки сигмовидної кишки (СК) понад 5 мм, у 8 (66,7%) пацієнтів - ультразвуковий симптом «мішені», у 7 (58,3%) пацієнтів - наявність лінійних рідинних скупчень по лівому фланку, за даними ургентної колоноскопії: у всіх хворих - множинні дивертикули СК без ознак стенозу просвіту.

Результати дослідження. У 3 (25%) пацієнтів

діагностовано параколярний абсцес ІВ-II тип Hinchey E.J. проведено дренування абсцесу за допомогою дренажів типу «Pigtail» 9 Fr з аспіраційно-іригаційною системою. У 7 (58,3%) пацієнтів з гнійним перитонітом III тип по Hinchey E.J. виконана лапароскопічна санація черевної порожнини, дренування малого таза, девульсія ануса за Суботіним. У 2 (16,7%) пацієнтів з фекальним перитонітом IV тип по Hinchey E.J. проведена операція Гартмана з накладанням вакуум-асистованої лапаростомії.

Висновок. При диференційному підході лікування ускладнень ДХТК на підставі класифікації Hinchey (2013) та при застосуванні на першому етапі мініінвазивних методик, виникає можливість резекції ураженої ділянки товстої кишки з первинним анастомозом на другому етапі.

Мальованна Анна

СУЧАСНА ТАКТИКА ЛІКУВАННЯ ГОСТРОЇ СПАЙКОВОЇ КИШКОВОЇ НЕПРОХІДНОСТІ

Кафедра хірургії № 2

Науковий керівник: канд. мед. наук, асист. В.В. Лесний
Харківський національний медичний університет
м. Харків, Україна

Актуальність. Післяопераційна спайкова хвороба є причиною 60% випадків тонкокишкової непрохідності. 20-30% таких пацієнтів потребують оперативного лікування. Терміни госпіталізації та кошти, витрачені на пацієнта при оперативному веденні, значно перевищують такі при консервативному лікуванні.

Мета. Вивчити сучасну тактику лікування гострої спайкової тонкокишкової непрохідності (ГСКН) на підставі Болонських рекомендацій World Society of Emergency Surgery (2017) (БР).

Матеріали та методи. Аналіз результатів лікування 38 хворих, госпіталізованих в ургентному порядку в хірургічне відділення. Діагноз ГСКН був виставлений на підставі клінічних проявів, даних об'єктивного та інструментальних обстежень. Чоловіків було 24 (63,2%), жінок - 14 (36,8%). Середній вік - 46,5±2,4 років. Всі пацієнти за 6 місяців-21 рік до госпіталізації перенесли оперативні втручання: 1 операція в анамнезі - 28 (73,7%) хворих, 2 - 6 (15,8%), ≥3 - 4 (10,5%). Характеристика первинних оперативних втручань: відкрита апендектомія - 18 (47,4%), травматичні пошкодження органів черевної порожнини - 8 (21,1%), гінекологічні операції - 7 (18,4%), ушивання перфоративної виразки гастродуоденальної зони - 5 (13,2%).

Результати. Згідно з БР при відсутності ознак перитоніту, клініки странгуляційної кишкової непрохідності проводилося консервативне лікування (перидуральна блокада спинного мозку, назогастральна декомпресія, інфузійна терапія сольовими розчинами, виконання проби Шварца з водорозчинним контрастом). У 20 (52,6%) хворих на тлі проведеного лікування явища ГСКН регресували. У 18 (47,4%), у зв'язку з неефективністю консервативної терапії, виконані оперативні втручання.

Лапароскопічний адгезіолізис проведений 4 (10,5%) пацієнтам. Перитоніальний індекс адгезії (ПІА) склав: ≤9 балів - 2 (5,3%), 10-18 - 7 (18,4%), >18 - 9 (23,7%). Класифікація виявлених спайок [Zuhlke H.V., 1990]: 1 тип спайок - 6 (15,8%), 2 тип - 8 (21%), 3 тип - 10 (26,3%), 4 тип - 9 (26,7%).

Висновок. Консервативне ведення призводить до регресу явищ ГСКН у більшості хворих. Пацієнти, що потребували оперативного втручання, мали здебільшого високий ПІА і 3-4 тип спайок.

Марчук І., Бабін І.

ОЦІНКА ДОЦІЛЬНОСТІ ОДНО І ДВОХЕТАПНОГО ЛІКУВАННЯ ХОЛЕДОХОЛІТІАЗУ З ХОЛЕЦИСТОЛІТІАЗОМ

Науковий керівник: М.М. Галей

Волинська обласна клінічна лікарня

Луцьк, Україна

Актуальність. Жовчекам'яна хвороба (ЖКХ) вражає до 30% дорослих у різних частинах світу. Статистика свідчить, що до 20% хворих у США мають вже діагностовану ЖКХ, ще 1-3% діагностують нові випадки щорічно, до 500 000 хворих отримують ускладнення ЖКХ, що стає причиною до 10 000 смертей, з яких до 7 000 це прямі ускладнення гострого холециститу і холедохолітазу, такі як гострий панкреатит. До 30% з цих смертей через ускладнення хронічної жовчекам'яної хвороби, як рак жовчевого міхура чи загальної жовчевої протоки. В Європі епідеміологія подібна, з щорічною ранньою діагностикою 1.39 хворих на 100 000 обстежених. Жінки хворіють в 3 рази частіше. Після 55 років до 68.6% жінок і до 22.4% чоловіків мають конкременти жовчевого міхура. Часто ЖКХ комбінована з іншою хірургічною патологією (до 22% хворих на ЖКХ). У 74% випадків ця патологія в межах черевної порожнини, 10-15% з них страждають на холедохолітаз у поєднанні із холецистолітазом. Малоінвазивні методи, сучасні техніки і протоколи ERAS роблять хірургічне операційне лікування не лише безпечним і легким для хворого, а й пріоритетним, над консервативною курацією пацієнта.

Матеріали і методи. Для порівняння використано статистику нароблену в умовах ВІМДЛ ВОКЛ, а саме 118 випадків поєднання калькульозного холециститу з холедохолітазом та механічною жовтяницею, яким виконувались одноетапне лікування ЖКХ. Одноетапний метод - лікування шляхом операції, при якій виконується лапароскопічно холедохолітотомія, інтраопераційна холангіографія, лапароскопічна холецистектомія симультанно, з попередньою діагностикою і МРХПГ. Тривалість стаціонарного етапу такого лікування, включаючи 1 день на діагностику, складає 4 дні, після чого хворий не потребує перебування у стаціонарі.

На етапі операційного лікування ми використовували косу оптику 30°, для встановлення портів місце введення та співвідношення між ними ми розраховували за формою розробленою у ВІМДЛ ВОКЛ.